

en Taf for Indstilling under Nr. 1, Betænkningens Nr. 3. Manden, som i sit Andragende paafalder Folketingets Bifland, har jeg ikke haft faa nøje Kendskab til før, efterdi han bor langt borte fra mit Hjem, men efter Oplysninger fra paalidelige Mænd tør jeg troftig anbefale ham til den Underftøttelse, han beder om, idet jeg er sikker paa, at han er baade værdig og trængende dertil. Desværre har han ikke kunnet ftaffe Attest for, at hans Svagthed hidrører fra Krigen, fra det i Andragendet nævnte Fald, men jeg er dog vis paa, at det forholder fig faaledes, thi efter de Oplysninger, jeg har faaet, og efter at Sogneraadet, Præften og Læreren have anbefalet ham for at være en sanddr og troværdig Mand, er jeg overbevist om, at det hele forholder fig som anført i Andragendet, og som den ærede Ordfører nærmere har oplyst. Vrede Medlemmer ville sikkert ftemme for denne Indstilling, og jeg tør nok nære det Haab, at den ærede Finansministers Underftøttelse af Sagen maa føre til et heldigt Udfald for Manden, faa at han maa faa en ikke alt for lille Penfton. Under de trange Kaar, han i de senere Aar har levet i, er han bleven meget trængende dertil. Jeg vil altsaa anbefale Andragendet til den ærede Finansministers Velvilje.

N. Nielsen: Jeg har tilladt mig at bede om Ordet i Anledning af mit Vndringsforflag uden for Udvalgets Indstillinger. Jeg er desværre ikke i det heldige Tilfælde som den sidste ærede Taler (Mølgaard-Nielsen) at kunne fremkomme med en Taf til det ærede Finansudvalg. Jeg har jo Aar efter Aar ofte været i det Tilfælde, at jeg har, om juft ikke rettet Behrejdelse mod det, faa dog været uenig med det om en Mængde enkelte Forflag, naar vi havde Andragenderne for. Det har forundret mig stærkt, naar det har været Tilfældet, fordi vi have ikke været uenige i Principperne. Endogsaa nu faa jent fom under Behandlingen af Invalideloven i denne Samling udtalte det ærede Medlem, fom er Ordfører for Finansudvalgets Indstillinger (Bust), i meget stærke Udtryk, at han havde samme Opfattelse af Loven af 1fte Marts 1889 fom den, jeg og det ærede Medlem for Søbjærg (Bluhme) gentagne Gange have gjort gældende, og denne Opfattelse har for øvrigt Gang efter Gang ogsaa Finansudvalget vedkendt fig. Men samtidig med, at man har ment at Fortolkningen af Loven er i Modftred med det, der var Meningen med den, da den blev givet, har man Gang efter Gang højet fig for Ministeriets Fortolkning, naar der har ligget ret gode Kendsgerninger paa Borden,

for, at man kunde gaa den modsatte Vej. Nu er jo imidlertid Invalideloven kommen, og det er at haabe, at Gangen kan blive en anden herefter. Jeg vil særlig haabe, da den Invalid, jeg taler om, er en Fredsinvalid, at det maa gaa, fom den ærede Ordfører ved samme Lejlighed udtalte, at Fredsinvaliderne burde med ind under denne Lov. Han sluttede sin Udtalelse faaledes: „Naar Tinget er human over for Krigsinvaliderne, maa det vise samme Humanitet mod Fredsinvaliderne“. Det har derfor undret mig noget, at Indstillingen ved flere af de Andragender, her foreligge, er bleven: Udvalget gør ingen Indstilling. Jeg havde ventet, at man allerede paa dette Tidspunkt havde gjort en anden Bemærkning i Stedet for denne negative Indstilling, en Bemærkning nemlig om, at man vilde henvise vedkommende til den ny Invalidelov, naar det efter Finansudvalgets Mening ikke kunde lade fig gøre at anbefale hans Andragende. Men det kan jo være, naar vi faa Sagen til Behandling igen, at den ærede Ordfører faa kan give os et Tilfagn, og at den højtærede Finansminister i faa Henseende vil kunne stille i Udsigt, at flere af de Ting, der hidtil ikke have kunnet løses, lettere vil kunne løses i Fremtiden.

Det Tilfælde, jeg særlig vil drage frem her, er et Andragende fra Jakob Simmelhøj Sørensen af Kavnholm, Bording Sogn. Han fit i 1893, under Udøvelsen af sin Soldatertjeneste Aareknuder paa højre Ben, fom generede ham stærkt, og tilsidst faa stærkt, at han gif til Lægen. Lægen erklærede imidlertid, at han ikke vilde fe ham, og at han kunde gaa til Lægen, naar han kom hjem. Han blev da hjemsendt, men i den nærmeste Tid havde han ikke noget Men af disse Knuder undtagen til visse Tider, nemlig naar han ifølge sit Arbejde blev nødt til at foretage længere Gangture. Han kom dog ikke til at søge Læge i den Tid og blev faa atter indaldt til Militærtjeneste i 1895. Efter at han i otte Dage havde deltaget i Kontonnementsøvelser, altsaa i Marchøvelser af større Omfang end ved den sædvanlige Tjeneste, kom Aareknuderne ikke alene igen, men de kom faaledes frem, at der kom Hul paa Benet. Saa gif han igen til Lægen, fom erklærede, at han ftulde have meldt fig for lang Tid siden, han vilde da være bleven hjemsendt fom utjenftdygtig. Nu blev han efter kort Tids Hospitalsophold hjemsendt. Det forekommer mig, at, efter hvad der her foreligger, kan der ikke være Tvivl om, at denne Skade, fom han ventelig vil beholde faa længe, han lever, ftriver fig fra Udøvelsen af hans militære Tjenestepligt, og at den er kommen frem og har taget det store Om-